

AVA REED

IKAR

Symptómy lásky

NIEKTORÉ JAZYKY NEVIDNO

Symptomy
lásky

A V A R E E D

Symptomy lásky

Preložila Dana Petrigáčová

IKAR

SYMPTÓMY LÁSKY

Ava Reed
Drowning Souls

Copyright © 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln
Copyright © 2023 by Ava Reed
Translation © 2025 by Dana Petrigáčová
Cover design: © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG
endpaper illustrations by © Nicole Böhm
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0176-3

*Pre každého, kto niekedy nevie, kam patrí,
alebo si myslí, že nie je dosť dobrý.*

*Pre PJ – nikdy som nemala lepšie kamarátky
a kamarátov, než ste vy. Patríte do mojej rodiny.*

Milé čitateľstvo,

najskôr by som vám rada niečo pripomenula: toto je druhý diel série. Hoci sa páry a rozprávači/rozprávačky menia, príbeh vo všetkých dieloch pokračuje chronologicky. Preto sa nedajú čítať v nesprávnom poradí ani samostatne. Symptómy lásky priamo nadväzujú na koniec Atestácie z lásky, prvý diel série.

Na konci knihy, tak ako v prvom diele, nájdete za poďakovaním glosár s najdôležitejšími medicínskymi výrazmi.

Medicínsku problematiku v rámci série som vyhládávala a konzultovala so skúseným odborným personálom podľa najlepšieho vedomia a svedomia. Ak do knihy napriek tomu preklzli chyby, rozhodne nešlo o zámer. Všetci sme len ľudia. Pokojne to teda môžete oznámiť vydavateľstvu, aby bola možná oprava.

Som rada, že ste sa rozhodli siahnuť aj po príbehu Mitcha a Sierry, želám vám teda príjemné čítanie a pekný čas strávený v Nemocnici Whitestone. Ďakujem za trpezlivosť a podporu.

Vaša Ava.

Upozornenie

V celej sérii *Nemocnica Whitestone* nájdete vzhľadom na prostredie rôzne témy, ktoré vás môžu rozrušiť.

V *Symptómoch lásky* sa okrem iného nachádzajú tlak na výkon, fyzické zranenia rôzneho druhu, viaceré telesné tekutiny, explicitne sa tam spomínajú a opisujú choroby, operácie, ako aj neúspešné oživovania, popáleniny, zlomeniny, rakovina, smrť, vlastná smrteľnosť, smútok, alkoholizmus, dýchavičnosť, citové zneužívanie a toxické vzťahy.

Tento zoznam však nemusí byť konečný.

Dávajte si pozor na seba a svoje pocity.

Skladby

DARK FOUR DOOR – BILLY RAFFOUL
SATELLITE (ACOUSTIC) – CHARLOTTE OC
HEARTS (ACOUSTIC) – JESSIE WARE
NOT WHO WE WERE – EM BEIHOLD
HOW TO SAVE A LIFE (COVER) – SHELBY PARK
BROKEN – JONAH KAGEN
LET'S HURT TONIGHT – ONE REPUBLIC
LOST (ACOUSTIC) – JONATHAN ROY
KEEP YOU DRY – JUKE ROSS
LOST FOR WORDS – PLESTED
FALLIBLE CREATURES (ACOUSTIC) – SCOTT QUINN
THE SCIENTIST (COVER) – GABRIELLA
I DON'T WANT TO LOSE YOU – LUCA FOGALE
YOU SAY – LAUREN DAIGLE
LONG TIME – WILD RIVERS
SOLA – LUIS FONSI
I'LL BE GOOD – JAYMES YOUNG
TREAD LIGHTLY – FOREST BLAKK
WHAT IF – RHYS LEWIS
YOU BE LOVE (ACOUSTIC) – BILLY RAFFOUL
SWEETEST THING – ALLMAN BROWN
HALF LIGHT – BANNERS
SORRY – HALSEY

1. kapitola

Sierra

Takže takto vyzerá strach. Nie o seba, o svoj život, ale o život niekoho iného.

Pritom som si myslela, že viem, čo znamená, koniec koncov, sprevádzal ma celý život a nikdy ma celkom neopustil. Strach, že nezvládnem školu a zlyhám – najmä v práci – a že si nikdy v živote nenájdem svoje miesto; že nebudem polovicou ani celkom, že nebudem dosť dobrá, dosť dôležitá, dosť hodnotná.

Skrátka, že to nebude stačiť.

Strach, že stratím seba ešte predtým, než sa nájdem.

Ale toto – toto je niečo iné. Je to strach, ktorý v mojom živote neexistuje len ako slovo, len ako tieň, ktorý ma všade sprevádza, ako tupá bolesť v žalúdku či slabé ťahanie. Nie, tento ma tlačí na plúcach a gniavi mi vnútornosti. Chce zabrániť môjmu srdcu, aby ďalej bilo. Je to nepochybne skôr pocit než iba holé slovo.

A kým ma zožieral, uvedomila som si: toto všetko môže byť neskutočne skutočné.

Čo sa tam stalo? Ako sa to stalo a prečo? S Laurou sme chceli ísť domov, mali sme dobrú náladu a bolo super, že sa konečne naplno vrátila do práce a po všetkých peripetiách

s Nashom a po pekle, ktoré nasledovalo, nebude mať trvalé následky a aj rebro sa jej zahojilo.

Uvoľnene sme kráčali k výťahu, z ktorého vyšiel Ian presne vo chvíli, keď sme zabočili za roh. Práve vtedy chceli Nash, Mitch a zopár ľudí z ošetrovateľského personálu nastúpiť a čo najrýchlejšie dostať práve privezeného pacienta na operačku. Ešte ani celkom nevošli, dvere sa úplne nezavreli, keď niečo vybuchlo, nám vyrazilo vzduch z pľúc a zmenilo náš svet od základov.

A teraz, o zlomok okamihu, neviem, kam sa dívať, čo si myslieť a čo urobiť ako prvé.

Ian leží na zemi v bezvedomí a je celý od prachu. Cez reproduktory sa ozýva nejaký hlas, no nerozumiem mu ani prekliate slovo, lebo ho prehlušujú hlasný šum a moje myšlienky. Akoby sa môj mozog prepol do pohotovostného režimu, aby to tu vydržal a telo sa mi celkom nezrútilo. Cítim sa ako ochromená, hoci práve ja som odsunula Lauru nabok, a jasne si uvedomujem, ako kladiem jednu nohu pred druhú. Ako sa hýbem. Čoraz rýchlejšie.

Utekám zmätku naproti, do náručia toho zničujúceho strachu, ktorého smiech počujem v hĺbinách svojho ja. Čo je šialené, lebo som to bola ja, kto si vždy vedel zachovať chladnú myseľ a brzdil Lauru. Nechcela som, aby moja kamarátka konala impulzívne, lebo nevieme, čo presne sa stalo, aké to bolo alebo ešte stále je nebezpečné. Lenže keď spomenula Mitchovo meno a všetkých ostatných, začalo mi dochádzať, že to nie je obyčajná nehoda. Tie mená mi prezrádzali, že môžeme stratiť viac než inokedy – a čo pre nás ten výbuch môže znamenať...

Náraz mi ešte stále brní v ušiach a z toľkého dymu, ktorý som chtiac-nechtiac vdýchla, sa rozkašlem, zatiaľ čo ma Laura predbieha.

Držím sa priamo za ňou, keď si kľaká na koleno vedľa Iana, aby ho vyšetrila, a nechápem, ako to dokáže. Ako dokáže uprednostniť Iana pred Nashom, aj keď je logickou voľbou, lebo naňho sme narazili ako na prvého. Nashov stav vo mne vyvoláva ťažobu, keď prižmúrené oči, ktoré sa mi začínajú zalievať slzami, konečne nasmerujem na otvorený výťah.

Zalapám po dychu, blúzu si priložím k ústam a nosu, lebo štipľavý zápach, ktorý mi náhle udrie do nosa a ktorý neviem celkom pomenovať, je na mňa priveľa.

Nech už sa stalo čokoľvek: ten náraz takmer úplne zničil vnútro výťahu. Skoro všetky svetlá sú rozbité, všade sa váľajú črepy, ostatné len divoko nepravidelne blikajú, lietajú tam iskry a ľudia, ktorí sa vo výťahu nachádzali, ležia nehybne na zemi alebo sú niekde pritlačení.

Lishu, sestru na pohotovosti, odhodilo tak, že jej telo teraz blokuje dvere, ktoré do nej pri zatváraní narážajú, no pri odpore sa znova otvárajú a tak dokola. Ja s tým nemôžem urobiť nič, len nasať do seba toto šialenstvo a dúfať, že mu nepodľahnem.

Tolko trosiek, črepín, krvi a zmätku. „Ach, panebože,“ zadychčím a znova zakašlem.

Chcem sa postarať o Lishu, skontrolovať, ako je na tom, kým si nevšímam oheň, ktorý sa v zadnej časti výťahu šíri príliš rýchlo a valí sa z neho čoraz viac dymu, nehovoriac o splodinách.

„Doriti!“ zanadávam a Laura je okamžite pri mne.

„Sierra, nesmieme...“ začne, no pri pohľade na Nasha sa jej zlomí hlas. Pri pohľade na oheň.

Sa zrútiť.

Podľahnúť bolesti.

Stratiť nervy.

Som si istá, že Laura chcela vysloviť niečo z toho, lebo počula, ako som zanáďavala. Ale keď zbadala celý rozsah katastrofy a vpredu naľavo Nasha – v bezvedomí, uviaznutého medzi prevrátenými nemocničnými nosidlami a stenou výťahu –, všetko pochopila.

Kde je Mitch? Ako to, že ho nevidím? Žeby predsa len nenastúpil? Doriti, dym je čoraz hustejší a oči ma tak pália, že sa mi nedarí zaostriť. Musím tam ísť, no ešte predtým by som mala zhasiť oheň.

Laura šepká Nashovo meno, zatína päste a ja viem, ako veľmi chce ísť za ním. No víťazí lekárka v nej, na dve sekundy prižmúri oči a dôrazne mi hovorí, čo mi je už tiež jasné: „Nedostaneme sa k nim včas, najskôr musíme zhasiť oheň. Choď po deky. Snehový hasiaci prístroj nemôžeme použiť, lebo s ním nevieme zaobchádzať a mohli by sme si poškodiť dýchacie cesty, najmä vo výťahu. Vzadu je jeden práškový, ale ten zanesie infekciu do rán a narobí veľa škôd. O Iana je podľa možnosti postarané.“ Recituje všetko, čo vie, všetky myšlienky, ktoré jej víria hlavou, a hoci mi nehovorí nič, čo by som sama nevedela, neprerušujem ju. Určite to robí preto, aby si udržala koncentráciu. Takže len prikývnem a medzitým už prichádzajú prví pomáhajúci. „Kým sa vrátiš, postarám sa o Lishu a všetky trosky, ktoré blokujú cestu. Inak sa k ostatným nemáme ako dostať,“ pokračuje Laura a ja sa dopúšťam chyby, že si výťah ešte raz prezerám... Tentoraz zbadám aj Mitcha. Vidím len tiene a obrysy, som si však istá, že je to on. Leží tam. Časť zo mňa to vedela, bolo to logické, jasné. No druhá, ktorá dúfala, že sa predsa len mýlim, sa práve rúca.

Nie! Ja...

„Sierra!“ tlačí sa ku mne Laura a zadržiava ma. Pritom som si ani nevšimla, že som sa pohla, že sa jej vzpieram a „nie“ som vykrikla nielen v duchu, ale aj nahlas. A stále

kričím. Až onemiem. Lebo mi došiel vzduch a znova ma dráždi na kašeľ.

„Oheň,“ opakuje a ja sa rozbehnem. Znova utiekám a mám strach, no tentoraz nie som ako ochromená. Neváhala som dlho, ale aj tak nás to stálo drahocenné sekundy. Našich priateľov a priateľku to stálo drahocenné sekundy...

Čo najrýchlejšie si z urgentu zoberiem lekárničku aj s požiarnymi prikrývkami.

Z poplachu sa stala sprievodná melódia, chodba sa premenila na mravenisko. Dookola pobehuje čoraz viac ľudí a prichádza ďalší a ďalší personál. Všetci sa prekrikujú, po schodoch nám utekajú dole na pomoc alebo dávajú urgent do poriadku, aby bola v prípade potreby možná evakuácia.

Vraciam sa, bežím k výťahu a práve vtedy Iana opatrne ukladajú na nosidlá a cez elektródy ho pripájajú na EKG. Hneď ako ho odnesú na bezpečné miesto, dostane kyslík. Popri desiatkach ďalších ošetrovateľov a sestier, lekárov a lekárok vidím doktora O'Learyho a Granta, ktorý zadychčaný nadáva a pomáha stabilizovať Lishu. S Laurou sme medzitým konečne vošli do výťahu, ktorého dvere sa už nedajú zavrieť a ostali zablokované. Začnem hasiť oheň prikrývkou. Plamene pomaly likvidujú okolité horľavé látky. Dokonca aj Mitchovo oblečenie. Okamžite tú myšlienku prudko potláčam. Inak by ma ochromila.

Dymu neubúda, situácia sa nezlepšuje, ale mne je to jedno. Som spotená, škriabe ma v hrdle, no pokračujem, až kým po plameňoch a iskrách nebude ani stopy. Až sa mi to podarí.

Oheň je uhasený a s ním aj zdroj najväčšieho možného nebezpečenstva. Odhliadnuc od prípadných jedovatých plynov, ktoré práve vdychujeme. Potrebovala by som plynovú masku, všetci ju potrebujeme, lebo iba mokrý uterák nebude stačiť. Ochrana vlastného zdravia má vždy najvyššiu

prioritu – to sa učíme neustále. Akurát, že teraz to pre mňa neplatí. Nechystám sa utekať po masku a je mi jedno, aké je to nedbanlivé alebo nepremyslené.

Zadychčaná hodím prikrývku do kúta a idem si vykašľať pľúca. Laura je už pri Nashovi a snaží sa ho vyslobodiť, rozpráva sa s ním a vidím, ako sa v nej bije rozum a srdce o to, čo má poslúchnuť.

Chápem ju. Lebo po prvýkrát ju v sebe cítim tiež. Tú vnútornú rozorvanosť. Najradšej by som sa rozbehla k Mitchovi. Pritom vo výťahu leží v kaluži krvi aj pacient z pohotovosti napoly zavalený konštrukciou postele a vedľa neho je George, ktorý dnes s nami pracoval polovicu zmeny a neúnavne nám pomáhal. Laura ani ja sme sa s ním veľmi nedostali do kontaktu, lebo ako ošetrovateľ strávil väčšinu času na urgente a naše služby sa doteraz málokedy prekryvali. Bol skôr tichý, občas nevrlý, ale nikdy nie nezdvorilý a svoju prácu si robil dobre. Poznám ho. Je to môj kolega. Doriti...

Potím sa, mrznem, prichádzam o rozum. Mám pocit, že sme tu už celú večnosť. Akoby sme sa pohybovali spomalene, zatiaľ čo všetko okolo nás sa rúca a rozpadá. Ubehlo však len pár minút. Sekundy. Je to len mrknutie oka. „Prišla som sem tak rýchlo, ako sa len dalo,“ počujem hovoriť niekoho vedľa seba a bez toho, aby som sa otočila, viem, že je to Zeenah. Jej jasný, upokojujúci hlas je nezameniteľný. Je tiež jediná z nás, ktorej sa podarí hlasno nenadávať, keď všetko ide dole vodou.

„Postaraj sa o Georgea a zavolaj niekoho pre pacienta,“ poviem a dúfam, že nezniem príliš tvrdo alebo arogantne, pretože Zeenah je hrozne dobrá a vie, čo robiť. Ale nemôžem to teraz prevziať a jej nechať Mitcha. Musím ísť za ním a je mi jedno, čo to o mne vypovie. O mne ako o človeku. O mne ako o lekárke.

Na tom nezáleží.

Zakopnem o tyč, spadnem, no ani na tom nezáleží. Plazím sa, dostávam sa k Mitchovi a v tej špine sa mi podarí kľaknúť si vedľa neho. Sťažka preglgnem, keď moja ruka zrazu koná samostatne a namiesto toho, aby sa natiahla k nemu, smeruje doľava a spočynie na krku pacienta, ktorého chceli priniesť na operačnú sálu a zachrániť. Toho, kvôli ktorému nastúpili do výťahu.

Nemá pulz.

A nielen to. Má znetvorené oči a polovicu tváre, pričom takmer celé telo je pochované pod nosidlami. Jeho stav bol veľmi kritický, už keď ho prijali, ale toto?

Nemal šancu.

„Je mŕtvy,“ skonštatujem a viem, že Zeenah ma počula, lebo začujem jej súhlas a kútikom oka rozoznávam, ako profesionálne a pokojne pracuje, ako skúma Georgeove zranenia. Potom sa vrátim k Mitchovi. Naposledy si odkašlem, pošúcham oči a viem, že to bola chyba, pretože potrebujem chvíľu, kým mi z nich zmizne povlak, aby som ho mohla vyšetriť. Tento výťah – zápach, vydýchaný vzduch, všetok chaos a blikajúce svetlo – mi pripadá ako klieť. Ako ústa netvora, ktorý sa vyhráža, že nás všetkých pohltí.

S rýchlo búšiacim srdcom mu nahmatám pulz a kontrolujem, či dýcha. Sama zrazu zadržím dych. Nemôžem si pomôcť.

A keď konečne pocítim jeho slabý dych, tlkot srdca, rozoznám stúpanie a klesanie hrudníka, nedokážem potlačiť výdych úľavy. Takmer sa prevrátim dopredu. Chcem Mitcha objasť a zároveň naňho nakričať.

Dýcha.

Jeho srdce bije.

A to ho ani nemám rada. Správa sa ako dieťa. Je otravný a privádza ma do šialenstva.

Ale ak teraz zomrie, nezáleží na tom ako a prečo, prisahám, že získam jeho dušu späť, nech je kdekoľvek. A sama ho zmárnim. Za to, že mi toto robí. Pretože ma desí na smrť.

Vrátim ho sem... Toto rozhodnutie mi dodá novú silu, vracia mi sústredenie, ktoré potrebujem, aby som to zvládla.

Mitch má zatvorené oči, nie je pri vedomí a nebyť sadzí, krvi a škrabancov, myslela by som si, že pokojne spí.

Keď ho začnem vyšetrovať a vytvorím si potrebný priestor, na kolenách mi zvlhnú nohavice. Pravdepodobne nasiakli krvou a špinou. Cítim aj črepiny a úlomky, ktoré sa mi bolestivo zarezávajú do nôh.

Na tom nezáleží. Na ničom z toho nezáleží.

„Potrebujem pomoc! Nosidlá, venózný vstup...“ menujem všetko nutné, po chvíli sa otočím a kričím z plných pľúc, aby som prehlušila hukot okolo seba. Neviem, či ma niekto počul.

Lisha je preč, ošetrujú ju, takže Laura, Grant a ďalší lekári už nemajú problém prejsť okolo prevrátených nosidiel, ktoré konečne nadvihli a odtiahli. V tom chaose, ktorý zavládol, je tu teraz pre toľko ľudí príliš tesno a dusno. Potom čo najrýchlejšie dostávajú Nasha z výťahu a s najväčšou pravdepodobnosťou ho berú na operačnú sálu alebo aspoň na CT vyšetrenie – v závislosti od zranení. Magnetická rezonancia sa môže urobiť neskôr, ak bude potrebná ďalšia diagnostika.

Zrazu je Georgeovo EKG, na ktoré bol práve pripojený prostredníctvom mobilnej monitorovacej jednotky, abnormálne. Nasledujú hektické, ale cielené manévry. Idú použiť defibrilátor, aby Georgeove srdcové arytmie dostali pod kontrolu. „Všetci preč!“ kričí Zeenah a ja odvrátim zrak, nemôžem sa na to pozerieť, a preto sa za seba hanbím. Jedna vec je liečiť cudzích ľudí, druhá je poznať ich a mať ich rád.

Z jednej a tej istej veci sa tak stávajú dve úplne odlišné. Záležitosť hlavy sa mení na záležitosť srdca. A potom sa vám to dostane pod kožu. Vtedy to začne naozaj bolieť.

Ťažko prehltnem a niekoľkokrát zažmurkám, keď ďalej vyšetrujem Mitcha. Dym mizne rýchlejšie, ako som si myslela, a už nemusím tak často a prudko kašľať. Preniká ku mne čoraz viac detailov, ale takmer si želim, aby to tak nebolo. Pretože to, čo teraz vidím, mi na chvíľu rozbúši srdce, prinúti ústa zahrešiť a pľúca sa zastaviť. Ešte sekundu, ešte jednu... Potom sa mi konečne podarí zareagovať.

Mitch má ťažké popáleniny. Skôr než som oheň stihla uhasiť, rozšíril sa mu po tričku, plamene pohltili látku a nezastavili sa ani na Mitchovej koži. Oheň nepozná zľutovanie. Je to parazit, ktorý si neuvedomuje, že škodí vlastne sám sebe, keď ničí iných... že sa pomaly zabíja. Presne ako rakovina. No možno práve o to mu ide. O ničenie. Nie o prežitie.

Aj za týchto podmienok spoznávam, čo urobil s Mitchovým trupom, ľavou stranou tela a s jeho ľavým stehnom. Dúfala som, že plamene sa nedostanú tak ďaleko a ja sa stihnem vrátiť, aby som ich uhasila. Ale márne. Keď Mitch zistí, že som to bola ja, kto nedokázal uhasiť oheň včas, kto nebol dosť rýchly, bude ma nenávidieť.

Najradšej by som sa zo svojho hnevu a zúfalstva vykričala, namiesto toho si len hryziem zvnútra do líca a pokračujem. Zo všetkých síl udržiavam pozornosť tam, kde ju potrebujem. Nemôžem mu vyzliecť tričko, Mitcha treba odviesť niekam inam a potom na operačnú sálu, pretože tá prekliata látka sa mu teraz prilepila na kožu, miestami sa do nej roztavila, najmä na bokoch a v páse. Silno si hryziem do pery, aby som nekričala nahlas, až v ústach zacítim krv. Popálené má aj stehno a ruku. Nevidím presne, koľko kože má ešte zasiahnutej. Ako sa však na všetko pozerám a mala by som v tejto